U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **A. H.,** proti žalovanému: **Nejvyšší správní soud,** se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 6. 2017, č. j. 29 A 41/2017 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhal zrušení usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 22. 6. 2017, č. j. 29 A 41/2017 - 38, kterým krajský soud ve výroku I. spojil ke společnému projednání věci vedené u něj pod sp. zn. 29 A 41/2017, sp. zn. 29 A 44/2017, sp. zn. 29 A 51/2017, sp. zn. 29 A 104/2017, sp. zn. 29 A 105/2017, sp. zn. 29 A 106/2017, sp. zn. 29 A 107/2017, sp. zn. 29 A 108/2017, sp. zn. 29 A 114/2017, sp. zn. 29 A 118/2017 a sp. zn. 29 A 119/2017 a rozhodl, že uvedené věci budou vedeny pod sp. zn. 29 A 41/2017. Ve výroku II. usnesení pak krajský soud odmítl žaloby, jimiž se stěžovatel domáhal zrušení usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2016, č. j. 9 As 318/2016 – 11, ze dne 30. 11. 2016, č. j. 4 As 222/2016 – 33, ze dne 13. 12. 2016, č. j. 5 As 297/2016 – 8, ze dne 26. 1. 2017, č. j. 10 As 23/2017 – 10, ze dne 1. 2. 2017, č. j. 1 As 26/2017 – 9, ze dne 9. 2. 2017, č. j. 1 As 61/2017 – 9, ze dne 22. 2. 2017, č. j. 3 As 32/2017 – 24, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 2 As 31/2017 – 26, ze dne 16. 2. 2017, č. j. 9 As 40/2017 – 9, ze dne 21. 2. 2017, č. j. 8 As 29/2017 – 9, a ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 As 36/2017 – 11.

[2] Krajský soud uvedl, že žalobami stěžovatel brojil proti usnesením Nejvyššího správního soudu, proti nimž nejsou opravné prostředky přípustné, proto žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítl.

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti vznesl námitku podjatosti soudců krajského soudu JUDr. Zuzany Bystřické, Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho. Stěžovatel dále namítal, že nebyly splněny podmínky pro řízení před krajským soudem (např.

z důvodu, že jsou „smícháni“ různí žalovaní a různé žalované věci), který nadto ani nebyl příslušný k vydání napadeného usnesení a v řízení jednali nezákonní soudci. Dále tvrdil, že proti usnesení o odmítnutí žaloby nelze podat kasační stížnost, ale pouze odvolání. Také namítal, že v napadeném usnesení došlo k záměně účastníků řízení a žalovaných věcí, které nekoresponduje s označením v žalobách.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že stěžovatel kasační stížností napadá také výrok I. usnesení krajského soudu, kterým byly ke společnému řízení spojeny výše uvedené věci. Jedná se však o rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení a kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí je podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. nepřípustná.

[5] Nejvyšší správní soud dále vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá podání, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. k tomu obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012 - 11; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v jiné věci stěžovatele v usnesení ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 262/2015 - 7, stěžovatel je „ *(...) opět veden snahou vést „spor pro spor“ (...) - stěžovatel užívá institutu správní žaloby jako náhrady za kasační stížnost, tedy aby napadl u jednoho krajského soudu rozhodnutí jiného krajského soudu, případně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, přičemž tyto své úkony dále řetězí - a kasační stížnost (...) je tak zcela zjevně bez naděje na úspěch. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 7 As 176/2012 či sp. zn. 2 As 245/2015), že shora uvedené výzvy vůči stěžovateli obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne, neboť shledá kasační stížnost zjevně bezúspěšnou. Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku (viz např. usnesení ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 223/2015 - 43 či ze dne 8. 10. 2015, č. j. 3 As 185/2015 - 40, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám).*“

[6] V evidenci zdejšího soudu jsou vedeny ke dni podání této kasační stížnosti řádově stovky spisů, kde stěžovatel vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství stěžovatelem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů.

[7] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení proto Nejvyšší správní soud ani v nyní posuzované věci nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti ani k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, neboť

pokračování

nepochyboval, že výše uvedený bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci.

[8] V již citovaném usnesení ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 262/2015 - 7, Nejvyšší správní soud v daném ohledu dále konstatoval:

„Obdobný postup volí v případě opakujících se zjevně nedůvodných podání také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, jestliže se tak stalo v identických případech předchozích. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevilo jako formalistické a neefektivní (viz usnesení ze dne 22. 11. 2012 sp. zn. II. ÚS 4256/12, obdobně srov. usnesení ze dne 14. 11. 2012 sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. II. ÚS 3748/14, či ze dne 10. 10. 2012 sp. zn. III. ÚS 3747/14). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejším soudem poučen o těchto povinnostech nesčetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom.

Obdobný postup již opakovaně zvolil - byť vůči jinému stěžovateli - i Nejvyšší správní soud, např. v usnesení sp. zn. 8 As 130/2012 ze dne 28. 2. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 107/2013 ze dne 4. 6. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 113/2013 ze dne 13. 6. 2013 či usnesení sp. zn. 6 Aps 4/2013 ze dne 22. 10. 2013. Příznačné je, že ústavní stížnosti proti těmto usnesením bez dalšího odmítl pro vady i Ústavní soud, aniž by daného stěžovatele vyzýval k jejich odstranění, seznav, že by to k ničemu nevedlo (srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 1632/13 ze dne 7. 6. 2013, usnesení sp. zn. II. ÚS 2727/13 ze dne 20. 11. 2013, usnesení sp. zn. I. ÚS 2977/13 ze dne 8. 10. 2013 a usnesení sp. zn. I. ÚS 3150/13 ze dne 22. 10. 2013).

Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS, nověji a přímo ve vztahu k sériovým a stereotypním podáním srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 10 As 226/2014 - 16.“

[9] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud i nyní posuzovanou kasační stížnost stěžovatele odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a), d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[10] náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. července 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu